

KERGET AZ ŐSZ.

Kertünk felett felleg rohan,
szél rázza künn a tört hidat.
Vizedről, játékos fiam,
hozd el már kis hajóidat.

Vitorláid gyanullanul
vesztükbe mért indítanád!
Ártó, hideg viharba fúl
a sugaras robinzonád.

Szél fojtogatja holl nyarad.
Szabad fiam, szabad madár,
csukd össze könnyű szárnyadat,
jégfedeles kalitka vár.

Az erdőszél felé se menj:
az észkos oldal csupa dér,
lejtőidet köd önti el,
zörgő, gonosz lüskéivel
megindul az ördögsekér.

Áprily Lajos.

ÜZENET A MARSRÓL.

Halló, kíváncsiak!
Kis porszemek egy nagyobb porszemen,
Férfiemberek, asszonyemberek,
Rádiósok, repülőgépesek,
Betegek, bénák, balgák, nyomorultak,
Idehallgassatok:
Bennünket szépen békén hagyjatok.
Zuzzátok szét a teleszkópokat,
A csillagdákat romboljátok le,
Vágjátok a falhoz a rádiót!
Ne fedezzétek fel soha, soha
Azt a gépet, mely iddig röpit!

Itt semmi sincs,
Amért érdemes volna idejönni.
Nyomorúság van, úgy, mint nálatok.
Sírás, nevetés, cirkusz, céltalanság,
Harc, hajsza és halál.
Mindez egy fénylő pontba tömörül,
E pont ragyog estéitek egén,
S ti néven nevezitek, mondva: csillag!
A teremtett világ könyörtelen,
Benne egyellen enyhülés: a látszat.
Őriztétek meg szegény-magatoknak
S unokátoknak ezt a látszatot.

Nos, rajta hát:
Vágjátok a falhoz a rádiót,
A csillagdákat romboljátok le,
Zuzzátok szét a teleszkópokat.
Ugy csodáljátok — jegyvertelenül,
Tengerfájdalom hogyan tömörül
Csillaggá csalja messzeségen át.

Reményik Sándor.